

Arrest

nr. 348 787 van 22 juni 2026
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. CLAESSENS
Stationsstraat 150
3620 LANAKEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 16 juni 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de Minister van Asiel en Migratie van 12 juni 2026 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*) en tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82, oud, van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juni 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. CLAESSENS, die verschijnt voor verzoeker, en van advocaat M. DUBOIS, die verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 maart 2025 wordt aan verzoeker, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Bij arrest met nr. 336 320 van 20 november 2025 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring van deze beslissing.

1.2. Op 17 december 2025 biedt verzoeker zich aan bij de burgerlijke stand van Maasmechelen met het oog op een huwelijksaangifte met mevr. A. D. V., die de Nederlandse nationaliteit heeft. Op 25 februari 2026 neemt de ambtenaar van de burgerlijke stand te Maasmechelen een beslissing houdende weigering van huwelijksvoltrekking.

1.3. Op 12 juni 2026 wordt ten aanzien van verzoeker een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) genomen. Dit is de eerste bestreden beslissing, die aan verzoeker op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing luidt als volgt:

“(…)

Betrokkene werd de kans gegeven om gehoord te worden door PZ Lama op 11.06.2026, betrokkene weigerde elke vorm van medewerking en in deze beslissing werd hier rekening mee gehouden.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de Heer⁽¹⁾:

(…)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ *1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;*

De betrokkene is in het bezit van een geldig paspoort, maar niet van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn/ arrestatie.

☐ *13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.*

Betrokkene heeft zich op 15.01.2025 aangenemeld om zich aan te melden en in te schrijven te Maasmechelen. Op 16.09.2025 diende betrokkene een meldingsfiche van het voornemen om een huwelijk af te sluiten in te Maasmechelen. Dit met een Nederlandse onderdane die verblijfsrecht heeft in België. Betrokkene heeft geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden. Betrokkene heeft getracht een huwelijk te bekomen met Nederlandse vriendin die verblijfsrecht heeft in België, waarbij onderzoek van het Parket van de procureur des Konings Limburg, afdeling Hasselt uitwees dat uit het geheel van de omstandigheden bleek dat de intentie van betrokkene kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de vaststelling van een afstammingsband (advies Parket dd. 19.02.2026. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Maasmechelen volgde dit negatief advies en besliste op 26.02.2026 het voorgenomen huwelijk niet te acteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene woont bij zijn partner. De betrokkene toont echter niet aan dat er bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van zijn partner.

Een repatriëring naar zijn land van herkomst staat dan ook niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 EVRM en betekent geen breuk van de familiale relaties. Betrokkene kan immers contact houden met zijn partner door middel van moderne communicatiemiddelen. Zij kan hem gaan bezoeken in Ghana of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben. Een schending van artikel 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Betrokkene verklaart niet minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Een schending van de artikelen 3 en 8 EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

☐ *Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.*

Er bestaat een risico op onderduiken:

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene heeft zich niet aangemeld bij de gemeente binnen de door artikel 5 van de wet van 15.12.1980 bepaalde termijn en levert geen bewijs dat hij op hotel logeert.

Op 16.09.2025 diende betrokkene een meldingsfiche van het voornemen om een huwelijk af te sluiten in te Maasmechelen. Dit met een Nederlandse onderdane die verblijfsrecht heeft in België. Betrokkene heeft geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden. Betrokkene heeft getracht een huwelijk te bekomen met Nederlandse vriendin die verblijfsrecht heeft in België, waarbij onderzoek van het Parket van de procureur des Konings Limburg, afdeling Hasselt uitwees dat uit het geheel van de omstandigheden bleek dat de

intentie van betrokkene kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de vaststelling van een afstammingsband (advies Parket dd. 19.02.2026. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Maasmechelen volgde dit negatief advies en besliste op 26.02.2026 het voorgenomen huwelijk niet te acteren.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 03.03.2026 dat hem betekend werd op 07.03.2026. Deze vorige beslissing tot verwijdering werd niet uitgevoerd. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Betrokkene geeft geen reden op waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

(...)"

1.4. Op 12 juni 2026 wordt verzoeker tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor 2 jaar opgelegd. Dit is de tweede bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker ter kennis wordt gebracht.

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. Wat betreft de termijn

Overeenkomstig artikel 39/57 § 1, derde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) werd de vordering ingesteld binnen de vijf dagen.

De raadsman van verwerende partij doet ter terechtzitting afstand van de opgeworpen exceptie van niet-ontvankelijkheid *ratione temporis*.

2.2. Wat betreft het voorwerp

2.2.1. De eerste bestreden beslissing houdt een maatregel van vrijheidsberoving in, zoals bedoeld in artikel 71, eerste lid, van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

"De vreemdeling die het voorwerp is van een maatregel van vrijheidsberoving genomen met toepassing van de artikelen (...) 7, (...) kan tegen die maatregel beroep instellen door een verzoekschrift neer te leggen bij de Raadkamer van de Correctionele Rechtbank van zijn verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar hij werd aangetroffen."

Artikel 72, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bepaalt voorts expliciet dat het aan de raadkamer van de correctionele rechtbank toekomt te onderzoeken of de vrijheidsberovende maatregel in overeenstemming is met de wet.

De Raad dient bijgevolg ambtshalve vast te stellen dat hij, gelet op de door de wetgever voorziene beperking van zijn rechtsmacht – die op algemene wijze is geregeld in artikel 39/1 van de Vreemdelingenwet –, niet bevoegd is om van de vordering kennis te nemen in zoverre het de bedoeling zou zijn om ook de maatregel tot vrijheidsberoving aan te vechten (RvS 12 januari 2001, nr. 92.181; RvS 4 juni 2002, nr. 107.338; RvS 1 december 2006, nr. 165.469; RvS 1 december 2006, nr. 165.470).

Bijgevolg moet de vordering als onontvankelijk worden afgewezen in de mate dat zij gericht is tegen de in de eerste bestreden beslissing opgenomen beslissing tot vasthouding.

2.2.2. Verwerende partij werpt voorts in haar nota met opmerkingen op dat onderhavige vordering niet ontvankelijk is in zoverre zij gericht is tegen het bestreden inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

De Raad merkt op dat het Grondwettelijk Hof in het arrest met nr. 141/2018 van 18 oktober 2018 uitdrukkelijk als volgt heeft gesteld:

“Rekening houdend met het bovenstaande is het niet zonder redelijke verantwoording dat tegen het inreisverbod als dusdanig geen vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingesteld, aangezien een dergelijk verbod, indien het wordt opgelegd, steeds gepaard gaat met een beslissing tot verwijdering, waartegen een dergelijke vordering kan worden ingesteld wanneer de tenuitvoerlegging daarvan imminent is.”

In zijn arrest met nr. 237 408 van 24 juni 2020 heeft de Algemene Vergadering van de Raad voorts vastgesteld dat de wetgever beoogd heeft de uitzonderlijke procedure van de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid slechts open te stellen in geval van een dreigende gedwongen uitvoering van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel teneinde de betrokkene een daadwerkelijk rechtsmiddel ter beschikking te stellen.

De vordering is bijgevolg niet-ontvankelijk wat betreft het inreisverbod (bijlage 13*sexies*).

Het verdere onderzoek van de vordering beperkt zich dan ook tot de vordering gericht tegen de beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13*septies*). Deze beslissing wordt hierna ‘de bestreden beslissing’ genoemd.

3. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, § 1, eerste lid, van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Verzoeker wordt momenteel van zijn vrijheid beroofd met het oog op de gedwongen tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing. In dit geval wordt conform artikel 39/82, § 4, tweede lid, van de Vreemdelingenwet het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed.

Overeenkomstig artikel 39/57, § 1, derde lid, van de Vreemdelingenwet werd de vordering tegen de bestreden beslissing ingesteld binnen de vijf dagen.

Verwerende partij betwist het hoogdringende karakter van de vordering niet.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.2. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Na een korte theoretische uiteenzetting over deze bepaling laat verzoeker concreet het volgende gelden:

“Verzoeker vormt al gedurende lange tijd een gezinscel met zijn partner.

Het uitvaardigen van de bestreden beslissing creëert geen juist evenwicht tussen de belangen van verzoeker in het kader van de eerbied voor zijn privé- en gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds. De verwijdering van het grondgebied van verzoeker impliceert een volledige scheiding van zijn partner, en zou verzoeker familiaal, en financieel aan de grond brengen.

Verzoeker heeft niemand in Ghana om op terug te vallen.

Verzoeker en zijn partner hebben dan ook hoger beroep aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van de gemeente Maasmechelen.

Het hoger beroep zal behandeld worden op 07.10.2026.

Bij uitvoering van de bestreden beslissing dreigt verzoeker een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel te lijden, aangezien een repatriëring naar Ghana hem de mogelijkheid zou ontnemen aanwezig te zijn op de behandeling van dit hoger beroep.

De aanwezigheid van verzoeker op de zitting is noodzakelijk teneinde de voorzitter een volledig en correct beeld te kunnen geven van de oprechte en duurzame relatie tussen verzoeker en zijn partner. Indien verzoeker niet aanwezig kan zijn, dreigt dit ernstige gevolgen te hebben voor de beoordeling van de zaak, aangezien de rechter zich dan geen persoonlijke indruk kan vormen van het koppel en hun onderlinge relatie. Het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering, alsook het inreisverbod dd. 12.06.2026 bevatten eveneens, zoals reeds aangehaald onder puntje 2. in feite, meerdere feitelijke onjuistheden, waardoor de motivering ervan ernstig wordt aangetast. Vooreerst wordt ten onrechte voorgehouden dat verzoeker niet zou hebben meegewerkt. Verzoeker heeft steeds zijn volledige medewerking verleend.

Hij is vrijwillig meegegaan naar het politiekantoor.

Bij zijn aankomst op het politiekantoor werd verzoeker evenwel onmiddellijk verzocht verschillende documenten te ondertekenen, zonder enige vertaling van deze documenten.

Er werd tevens geen tolk aangeboden.

Onder deze omstandigheden kan het weigeren om documenten te ondertekenen waarvan de inhoud niet wordt begrepen, bezwaarlijk worden beschouwd als een gebrek aan medewerking.

Daarnaast bevat de bestreden beslissing verschillende onjuistheden met betrekking tot de vermelde data.

Zo wordt gesteld dat aan verzoeker op 03.03.2026 een bevel om het grondgebied te verlaten werd betekend.

Verzoeker betwist dit uitdrukkelijk.

Een dergelijke beslissing werd hem nooit ter kennis gebracht.

Bijgevolg kon van verzoeker redelijkerwijze niet worden verwacht dat hij gevolg zou geven aan de daarin opgelegde verplichtingen, waaronder de vermeende meldingsplicht bij de bevoegde diensten.

Ten slotte wordt in de bestreden beslissing vermeld dat verzoeker op 16.09.2025 een meldingsfiche zou hebben afgesloten.

Deze vermelding roept bijkomende vragen op, nu de aangifte van het huwelijk pas dateert van 17.12.2025.

Deze onjuistheden tasten de betrouwbaarheid van de bestreden beslissing aan.

Bovenstaande motivering geldt voor het bevel om het grondgebied te verlaten alsook het inreisverbod.”

3.2.2. Verwerende partij repliceert hierop in haar nota met opmerkingen.

3.2.3. Beoordeling

Artikel 8 van het EVRM bepaalt het volgende:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Te dezen voert verzoeker aan dat hij *“al gedurende lange tijd een gezinscel (vormt) met zijn partner”* en dat zijn verwijdering van het grondgebied een volledige scheiding van zijn partner impliceert en hem familiaal en financieel aan de grond zou brengen nu hij in Ghana niemand heeft om op terug te vallen.

Over deze relatie wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

“Betrokkene heeft zich op 15.01.2025 aagemeld om zich aan te melden en in te schrijven te Maasmechelen. Op 16.09.2025 diende betrokkene een meldingsfiche van het voornemen om een huwelijk af te sluiten in te Maasmechelen. Dit met een Nederlandse onderdane die verblijfsrecht heeft in België. Betrokkene heeft geprobeerd de Belgische autoriteiten te misleiden. Betrokkene heeft getracht een huwelijk te bekomen met Nederlandse vriendin die verblijfsrecht heeft in België, waarbij onderzoek van het Parket van de procureur des Konings Limburg, afdeling Hasselt uitwees dat uit het geheel van de omstandigheden bleek dat de intentie van betrokkene kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de vaststelling van een afstammingsband (advies Parket dd. 19.02.2026. De ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Maasmechelen volgde dit negatief advies en besliste op 26.02.2026 het voorgenomen huwelijk niet te acteren.”

Verzoeker voert hiertegen aan dat hij en zijn partner *“hoger beroep (hebben) aangetekend tegen de weigeringsbeslissing van de gemeente Maasmechelen”* en dat het hoger beroep zal behandeld worden op 7 oktober 2026. Ter staving hiervan legt hij ter terechtzitting een oproepingsbrief neer van de rechtbank van eerste aanleg Limburg, afdeling Tongeren-Borgloon. De Raad wijst er evenwel op dat de omstandigheid dat een ongunstige beslissing het voorwerp zou uitmaken van een beroep bij de burgerlijke rechter op zich niet impliceert dat deze beslissing onwettig is. In tegendeel, een bestuurlijke beslissing is bekleed met een vermoeden van wettigheid (cf. RvS 23 oktober 2014, nr. 228.901). Waar verzoeker nog betoogt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing *“hem de mogelijkheid zou ontnemen aanwezig te zijn op de behandeling van dit hoger beroep”* en dat zijn aanwezigheid op de zitting *“noodzakelijk (is) teneinde de voorzitter een volledig en correct beeld te kunnen geven van de oprechte en duurzame relatie tussen verzoeker en zijn partner”*, beperkt verzoeker zich tot een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker toont op geen enkele wijze aan dat hij zich ter terechtzitting niet zou kunnen laten vertegenwoordigen door zijn raadvrouw.

De vaststelling dat het voorgenomen huwelijk tussen verzoeker en zijn beweerde partner werd geweigerd omdat de intentie van verzoeker kennelijk enkel gericht was op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel, vormt een contra-indicatie voor het bestaan van een beschermingswaardig gezinsleven tussen verzoeker en zijn beweerde partner.

Hoe dan ook werd verzoeker nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk gemachtigd of toegelaten. De bestreden beslissing, die dus geen einde stelt aan enig bestaand recht op verblijf, kan daarom niet worden beschouwd als een inmenging in het privé- of gezinsleven die enkel mogelijk zou zijn in de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM bepaalde gevallen. Daarnaast moet worden geduid dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, *Gül/Zwitserland*). Zo er al sprake zou zijn van een relatie tussen verzoeker en zijn partner die onder de toepassing valt van artikel 8 van het EVRM, dan nog wordt in de bestreden beslissing overwogen dat er geen bijkomende elementen van afhankelijkheid zijn ten aanzien van verzoekers partner en dat een repatriëring naar zijn land van herkomst niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven, zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM, en geen breuk van de familiale relaties betekent nu verzoeker *“contact (kan) houden met zijn partner door middel van moderne communicatiemiddelen”* en zijn partner verzoeker kan *“gaan bezoeken in Ghana of in elk ander land waartoe zij allen toegang hebben”*. Verzoeker toont niet aan dat deze vaststellingen en overwegingen onwettig, feitelijk onjuist of onredelijk zijn.

Verzoeker stelt nog dat hij steeds zijn volledige medewerking heeft verleend en vrijwillig is meegegaan naar het politiekantoor, maar uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat hem op 11 juni 2026 de kans werd gegeven om gehoord te worden, doch dat hij weigerde de hem gestelde vragen te beantwoorden. Verzoeker wijt dit aan het feit dat hem geen tolk werd aangeboden, doch uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat hij op enig moment gevraagd heeft om de bijstand van een tolk. Bovendien werd verzoeker blijkens het formulier ter bevestiging van het horen van de vreemdeling van 11 juni 2026, dat zich in het administratief dossier bevindt, dat verzoeker ondervraagd werd in de Engelse taal. Dit is de taal van de tolk waarvan verzoeker in zijn verzoekschrift vraagt ter terechtzitting te worden bijgestaan. Verzoeker toont niet aan dat het in deze omstandigheden kennelijk onredelijk is dat in de bestreden beslissing wordt gesteld dat hem de kans werd gegeven om te worden gehoord, maar dat hij elke vorm van medewerking weigerde.

Verzoeker hekelt verder dat *“de bestreden beslissing verschillende onjuistheden met betrekking tot de vermelde data”* bevat en geeft als voorbeeld dat wordt gesteld dat hem *“op 03.03.2026 een bevel om het*

grondgebied te verlaten werd betekend", wat hij uitdrukkelijk betwist. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker niet op 3 maart 2026, maar op 3 maart 2025 bevel kreeg om het grondgebied te verlaten. De Raad wijst er hier op dat de vermelding van een verkeerde datum een louter materiële vergissing betreft, die de geldigheid van de bestreden beslissing niet aantast (cf. RvS 11 februari 2000, nr. 85.298). Dit bevel van 3 maart 2025 werd verzoeker ter kennis gebracht en verzoeker heeft ertegen een vordering tot schorsing en een beroep tot nietigverklaring ingediend bij de Raad, die bij arrest met nr. 336 320 van 20 november 2025 werden verworpen.

Ook de louter materiële vergissing in de bestreden beslissing dat verzoeker op 16 september 2025 een meldingsfiche heeft ingediend van het voornemen van het voornemen om een huwelijk af te sluiten te Maasmechelen, terwijl de huwelijksaangifte dateert van 17 december 2025, kan de geldigheid van de bestreden beslissing niet aantasten.

De summiere beschouwingen van verzoeker geven op het eerste gezicht geen aanleiding tot de vaststelling dat verwerende partij enig relevant gegeven niet bij haar besluitvorming heeft betrokken of dat er op haar enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten die haar zou verhinderen om de bestreden beslissing te nemen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt *prima facie* niet aangetoond. Evenmin kan een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van artikel 8 van het EVRM, worden aangenomen.

Het enig middel is niet ernstig.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, § 5, derde en vierde lid, van de Vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden getroffen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juni tweeduizend zesentwintig door:

D. DE BRUYN,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

K. VERHEYDEN

D. DE BRUYN

